

ပြသနားစာ

မောင်ရီပဝယ်

ဤစာအုပ်

ဘဝတစ်ခုကို တင်ပြရာ၌ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ရေး ပုံတွေ :ပုံထက်
ကာယကံရှင်၏ ရင်ထဲရှိတာကို ယူ၍ စာရေး ဆရာ တစ်ဦး တစ်ယောက် ၏ ရေး ပုံ၊ တွေ :ပုံမျိုး
: က ပိုမို ပြည့်စုံ ခိုင်လုံနိုင်ပေသည်။

ဤအချက်ကို လက်ခံထားသော မြသန်းသည် ထောင်ထဲတွင် သူ့ဇာတ်ကောင်
ကျော်မောင်ကို သွား၍ တွေ့ခဲ့ရသည်။ တွေ့ဆုံပြီးသည့်နောက် ကျော်မောင်ရင်ထဲရှိသမျှ
ကျော်မောင်ကိုယ်တိုင် ပြောသမျှကို ဇာတ်ကွက်ဆင်ကာ ရေး သားခဲ့လေသည်။
သမ္မတဟောင်းအိမ်ကို ကျူး ကျော် ဖောက်ထွင်းခန်း၌ စာဖတ်သူ၏ စိတ်ကို အမိအရ ဖမ်းချ
ပ်ထားသည်ကို ခံစားရပေသည်။ ထို့အတူ ကျော်မောင်စရိုက်ကိုလည်း သမ္မတဟောင်းနှင့်
မျက်နှာချင်းအဆုံ၌ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်လာအောင် တင်ပြနိုင်ပေသည်။ ဤအခန်း၌
စာဖတ်သူ၏ ရင်ထဲတွင် ကျော်မောင်ကို လူဆိုးဟု ထင်မလား ...။ သို့ မဟုတ် ရဲတင်းသူဟု
မြင်မလား ...။ မလိမ်မိုး မလိမ်မာ အမိုက်အမဲလေးဟု ကရုဏာသက်မည် လား ...။
စာဖတ်သူသည် ထိုအခန်းကို ဖတ်နေစဉ် အဖြေကို မိမိဘာသာ မရှာဘဲ ရသွားနိုင်ပေသည်။

ရှုမဝစာတည်းအဖွဲ့

(၁၉၆၀၊ အောက်တိုဘာ) စာဖတ်သူသို့

“အမှောင်ရိပ်ဝယ်” မှာ ဒုစရိုက်လောကထဲမှ ရုန်းမထွက်နိုင်သော
တကယ့်လူဆိုး တစ်ယောက် အကြောင်း ဆရာမြသန်းတင့် မြသန်း ကလောင်အမည် ဖြင့်
ရေး ခဲ့သော လက်ရာ ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၀ တွင် ရှုမဝစာအုပ်တိုက်က ပထမအကြိမ်
ပုံနှိပ်ခဲ့သည်။ ယခု ၎င်း ၁၉၆၀ တွင် ထုတ်ဝေစဉ်ကအတိုင်း အပိုအလိုမရှိ ပြန်လည်
ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။ ဆင်းရဲနိမ့်ကျသော ဘဝမှာ ကြီးပြင်း၍ လောင်းကစား
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျင်လည်ခဲ့ရသော ကျော်မောင်မှာ ဖဲရူးလျှင် မိခင်၏ ငွေကြေး ပစ္စည်းများ
ကို ခိုးယူခဲ့ရာမှ နောက်ပိုင်းတွင် သူခိုးကြီးဘဝသို့ တစ်စတစ်စ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။
ခဏခဏ ထောင်ကျခဲ့ရပြီး အမှောင်လောကတွင် နာမည် ကြီး ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ

တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီး၏ အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းခိုးယူမှု ဖြင့် ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။

သို့သော် ကျော်မောင်မှာ အမှောင်လောကမှာ တကယ်တမ်း ပျော်မွေ့ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ အမှောင်ရိပ်မှ လွတ်မြောက်လိုသော ဆန္ဒများ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ သူကြုံခဲ့ရသော အချစ်ဇာတ်လမ်းများ တွင် ရမ္မက်နှင့် ယှဉ်သော အချစ်တုန့် ရင်ထဲကနှစ် နှစ် ကာကာချစ်သော အချစ်စစ်တို့ကို ခွဲခြားသိမြင်လာရာ၊ သူချစ်မြတ်နိုးလှသူ၏ တိုက်တွန်းမှု နှင့် မိခင်၏ ဆုံးမမှု ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဝရမ်းပြေးဘဝကို မုန်းတီး၍ ကိုယ်တိုင် ပြု ပြင်လိုစိတ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အမှောင်လောကနှင့် အဆက်ဖြတ်လိုသော ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

“ချစ်ရသူနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်ဖို့မူ ငွေရှိရန်လိုသည်။ ငွေကို ဖြစ်သည်နည်းဖြင့် ရှာရမည် ” ဟူသော အတွေးအခေါ်၏ မောင်းနှင်မှု ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဖြတ်လမ်းက သူငွေ ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒနှင့် အမှောင်လောကသားတို့၏ ဆွဲဆောင်မှု ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဒုစရိုက်နည်းဖြင့် ငွေရှာခဲ့ရာ ငွေတွေ တော့ ရပါသည်။ သို့သော် ပျော်ရွှင်မှု ကိုကား မရခဲ့ရရှာချေ။ ကျော်မောင်မှာ ပြစ်မှု ကြီးဖြင့် ထောင်ကျခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ရာ၊ ထောင်မှလွတ်သည်အထိ သူ့ကို စောင့်နေမည် ဆိုသော သူ ချစ်မြတ်နိုးလှသော ချစ်သူနှင့် ပေါင်းရပါဦးမည် လား။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ တကယ့်ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်ရာ စာဖတ်သူများ ကို အစအဆုံး ဆွဲခေါ်သွားမည် ဝတ္ထုဖြစ်ပါကြောင်း။

Synergy Publications

မြသန်း၏ အမှာ

ကျဉ်းမြောင်း မဲမှောင်သော အကျဉ်းထောင်နံရံအတွင်းမှာ ကျွန်တော် သည် ကျော်မောင်နှင့် တွေ့ခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော် နှင့် တွေ့စတုန်းက ကျော်မောင်သည် လေးလံလှသော သံခြေကျဉ်းကြီးများ ကို ဝတ်ကာ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို သံစိုကြီးများ ခတ်၍ ထားပေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ သည် အမြဲတစေ မှုန်ငေး၍ လည်း နေတတ်ပေသည်။ ကျွန်တော် ကား ကျော်မောင်ဟူသော သိသော်လည်း စကားစမြည် မပြောဖူးခဲ့သေးပေ။

ကျွန်တော့်ကို ကြိုးတိုက်မှ ထောင်မကြီးသို့ ပြောင်း၍ မကြာမီ ကျော်မောင်လည်း အကျဉ်းတိုက်မှ လွတ်ကာ ကျွန်တော် တို့အဆောင် အောက်ထပ်သို့ ရောက်လာ၏။ နံနက်လင်းလျှင် ကျော်မောင်သည် ကျွန်တော် တို့စားဖိုနားသို့ ရောက်နေတတ်ပေသည်။ ကျွန်တော် တို့က သူတို့ အစားအသောက် ဆင်းရဲမှန်း သိသဖြင့် ထမင်းဟင်းများ ကို ခွဲပေးသော အခါ ကျော်မောင်သည် အားနာပါးနာဖြင့် ငြင်းတတ်၏။ ကျော်မောင်သည် ပေးတိုင်းလည်း မယူတတ်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ထောင်မှူးများ အလစ်တွင် ကျွန်တော် တို့အနားသို့ ရောက်လာကာ ကျွန်တော် တို့ဖတ်ပြီးသား သတင်းစာ အဟောင်းများ ၊ မဂ္ဂဇင်း အဟောင်းများ ၊ ဝတ္ထုစာအုပ် အဟောင်းများ ကိုလည်း လာ၍ ငှားတတ်၏။ တိတ်တိတ်ခိုး၍ ရေးလာသော ကဗျာများ ကိုလည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုတိုများ ကိုလည်းကောင်း၊ စာညွန့်များ ကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော် ကိုလာ၍ ပြုတတ်၏။ တစ်ခါက ကျော်မောင်သည် ည လူခြေတိတ်တွင် ထ၍ စာရေး နေသည်ကို တာဝန်ကျဆောင်မှုက တွေ့သဖြင့် တိုက်ပိတ်ခံလိုက်ရသေး၏။ စာရွက်များ ပေါ်တွင် သူခံစားချက်များ ၊ အဖြစ်အပျက်များ ကို ဝတ္ထုသဖွယ် ရေးထားသည်ဟု ထောင်မှူးက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပေသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် စာဖတ်နေစဉ် ကျော်မောင်သည် ကျွန်တော့်အနားသို့ မယောင်မလည် ပေါက်လာလေသည်။ ကျွန်တော် ကား စာထဲတွင် စိတ်နှစ်မြုပ်နေ၍ သတိမထားလိုက်မိပေ။

“ဆရာဦးမြသန်း ... အားသလား”

စာအုပ်ပေါ်မှ ကျော်ကြည့်လိုက်သော အခါ ကျော်မောင်သည် မပွင့်တပွင့်ပြုံး၍ ရပ်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ကျွန်တော်က စာအုပ်ကို ဘေးသို့ ချလိုက်ကာ သူ့ကို နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး

“အားပါတယ် ... ဆိုစမ်းပါဦး ... ကိစ္စ ... ”

“ကျွန်တော့်ဘဝကို ဝတ္ထုရေး ပေးစမ်းပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် ဒီဘဝရောက်လာခဲ့ပုံတွေ ကျွန်တော် ဆိုးခဲ့၊ မိုက်ခဲ့တာတွေ ... ကျွန်တော့်မှာ နောင်တတရားဝင်တဲ့အခါ ဝင်တတ်ပုံလေးတွေ ... ကျွန်တော့် အချစ်ရေး တွေ ... အဲဒါကလေးတွေ ကို ရေး ပေးပြီး တိုင်းပြည်ကို တင်ပြပေးစမ်းပါ ဆရာ။ ကျွန်တော် ခုလို ဘဝရောက်ရတာ ဟာ ကျွန်တော့်အပြစ်ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်လည်းပါတယ် ... ဆိုတဲ့ သဘောကို ပေါ်အောင် ရေး ပေးစမ်းပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း စာရေး စာဖတ် ဝါသနာပါပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရေး တတ်လို့ ဆရာ ... အဲဒါ ဆရာတို့ရေး ရင်တော့ ပိုပြီး သရုပ်ပေါ်မှာ ပဲဆိုပြီး ဆရာ့ကို တောင်းပန်တာပါ ဆရာ”

ကျွန်တော်က ဘာမျှမပြောဘဲ သူပြောသမျှ နားထောင်ရင်း သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေလေသည်။ ရတ်တရက်ကြည့်လျှင် ကျော်မောင်သည် လူဆိုး တစ်ယောက် နှင့် မတူ။ မိန်းမရှာ စိတ်ဝင်နေသူနှင့် တူနေပေသည်။ သူလှုပ်ရှားပုံမှာ ညင်သာသည်။ သူစကားပြောပုံမှာ သိမ်မွေ့သည်။ စကားပြောလျှင် သူ့မျက်လုံးများ သည် ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ အဝေးသို့ လည်းကောင်း၊ အပေါ်သို့ လည်းကောင်း ကြည့်နေတတ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ခေါင်းကိုငုံ၍ စကားပြောတတ်သည်။ သူ့စကားပြောသံမှာ ခပ်တိုးတိုးမျှသာ ဖြစ်၍ သေသေချာချာ နားစိုက်ထောင်ပါမှ ကြားရရုံသာ ရှိသည်။ စကားပြောနေရင်း နှုတ်ခမ်းခြောက်သလိုဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းများ ကို လျှာဖြင့် မကြာခဏ လျက်နေတတ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း တွေ့ရာပစ္စည်းတစ်ခုခုကို လက်ထဲတွင် ကောက်ကိုင်၍ ကစားနေတတ်ပေသည်။ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုများ ကိုလည်း ဝေဖန်တတ်ပေသည်။

“ဆရာဝတ္ထုတွေ တော် တော် များများ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါတယ် ဆရာ။

မြဝတီတို့၊ ရှုမဝတို့စတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေ ထဲက ဝတ္ထုတွေ ရော ... နောက်ပြီး ဆရာ ဘာသာပြန်တဲ့
ဂေါ်ကီရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ ကိုရော ... ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ကြိုး တိုက်ထဲမှာ ကတည်းက
ဆရာ့ကို စကားပြောဖို့ ချောင်းနေတာ ဆရာ။ လူမလစ်တာနဲ့ မပြော ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ခုလည်း
ဆရာများ စိတ်ဆိုးမလား၊ ဘာလားနဲ့ တွေးရင်း ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြောပြချင်တာနဲ့
ဇွတ်တက်လာခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော့်အ ဖြစ်အပျက်တွေ ကို နားထောင်ပြီး ဆရာ
အသုံးချသင့်တယ် ထင်ရင် အသုံးချပါ ဆရာ။ ကျွန်တော် ကတော့ ကျွန်တော် ခုလို
ဘဝရောက်နေရတာ ဟာ ကျွန်တော် အပြစ်လည်းပါတယ် ...
ပတ်ဝန်းကျင်လည်းပါတယ်ဆိုတာကို လူတွေ သိချင်တာပါပဲ ... ပြီးတော့ နောင်လာမယ့်
လူငယ်တွေ ကျွန်တော် တို့လို မ ဖြစ်ကြဖို့ သင်ခန်းစာ ရစေချင်တာပါပဲ ... ”

ကျော်မောင်သည် စကားရှည်ကြီးပြောပြီးနောက် သူ့အ ဖြစ်အပျက်ကို
ကျွန်တော့်အား ပြောပြလေသည်။ သူ့အ ဖြစ်အပျက်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်ဟု
ကျွန်တော် ထင်လေသည်။ ဝမ်းနည်းစရာ၊ ဒေါသထွက်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ
ထိတ်လန့်စရာတို့ဖြင့် ပြွမ်းလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော် သည် သူ့အ ဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်ရင်း ရင်တလှိုက်လှိုက်
ဖိုသည်လည်းရှိ၏ ။ ဒေါသထွက်ရသည့်အခါလည်း ရှိ၏ ။ ဝမ်းနည်းရသည့်အခါလည်း ရှိ၏ ။
စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ချည်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အ ဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်နေရသဖြင့်
ထိုနေ့က နံနက်စာပင် မစား ဖြစ်တော့ပေ။

ကျွန်တော် သည် ကျော်မောင်ပြောသွားသည့် အ ဖြစ်အပျက်များ မှ
အရိုးခံအကြောင်းများ ကို ဇာတ်ကွက်ချ၍ ကြည့်ရ၏ ။ သူပြောသည့်အထဲတွင် ဝတ္ထု၊
တစ်ပုဒ်အတွက် မလိုတာတွေ လည်း ရှိ၏ ။ လိုနေသည့် ဟာကွက်တွေ လည်း ရှိ၏ ။ ဝတ္ထု၊
အနေဖြင့် ရှေ့ပိုင်းက ဖြစ်သင့်သော အ ဖြစ်အပျက်များ သည် နောက်ပိုင်းမှလာ၍
ဖြစ်တာတွေ လည်း ရှိ၏ ။ နောက်ပိုင်းကျမှ ဖြစ်သင့်လျက်နှင့် ရှေ့ပိုင်းမှာ ဖြစ်သွားတာတွေ
လည်း ရှိလေသည်။ အချို့ အချက်အလက်များ မှာ ရဲဘက်သို့ သူကိုယ်တိုင်
ဖွင့်ဟဝန်ခံထားသည့် အချက်များ နှင့် မတူဘဲ ကွဲလွဲနေတာတွေ လည်း ပါလေသည်။

သူ့အ ဖြစ်အပျက်မှာ ဝတ္ထုရေး သူ တစ်ယောက် အနေနှင့် မူ အင်မတန် ကောင်းမွန်သော ကုန်ကြမ်း ပစ္စည်းပေတည်း။ ကျွန်တော် သည် သူ့အ ဖြစ်အပျက်ထဲမှ ပိုတာတွေ ကို ဖြုတ်ပစ်ရသည်။ ဟာကွက်တွေ ကို လိုက်ဖြည့်ရ၏ ။ အ ဖြစ်အပျက်များ ကို ရှေ့နောက် ညီညွတ်သော ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်လာအောင် စီစဉ် ညှိနှိုင်း၍ နေရာချပေးရသည်။ သို့ဖြင့် ကျော်မောင်၏ အ ဖြစ်အပျက်မှ ရရှိခဲ့သော ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းသည် ကျွန်တော် လက်ထဲတွင် ကုန်ချော ဖြစ်လာပေသည်။

သည်ကုန်ချောပစ္စည်းတွင် လက်ရာမသေသိမှု ၊ ဒျူ ယွင်းမှု များ ပါကောင်းပါမည် ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် အရိုးခံအကြောင်းကို မွမ်းမံပေးလိုက် သော စာရေး ဆရာ၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းနှင့် အဖွဲ့အနွဲ့တွင် ဟာကွက်များ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည် ဟု ထင်ပါသည်။ ရှိခဲ့လျှင် ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်ပါသည်။

ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်လိုက် ကျော်မောင်သည် ငွေရှိလျှင် သူ့ဘဝသည် သာယာစိုပြေလိမ့်မည် ဟု ထင်ခဲ့၏ ။ ကမ္ဘာဦးသူတို့ မီးနတ်ကို ကိုးကွယ်သကဲ့သို့ ကျော်မောင်သည် ငွေကို ကိုးကွယ်မတတ် ထားခဲ့၏ ။ ထို့ကြောင့် ငွေကို နည်းမျိုး စုံဖြင့် ရှာခဲ့၏ ။ ကျော်မောင်သည် ငွေကိုရ၏ ။ သို့သော် သူလိုချင်သည့် ပျော်ရွှင်မှု ကို မရခဲ့ပါ။ သည်လိုဖြင့် ကျွန်တော် တို့နိုင်ငံတွင် ကျော်မောင်လို ပျက်စီးသွားကြရသူများ အများ အပြား ရှိခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံတွင် ရာဇဝတ်မှု အများ အပြား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ဝတ္ထုသည် ရာဇဝတ်မှု ကျူး လွန်မိသူများ အား အနည်းနှင့် အများ နောင်တတရား ရလိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ရာဇဝတ်မှု ပပျောက်ရေး တွင် အနည်းနှင့် အများ အထောက်အကူ ပြုလိမ့်မည် ဟုလည်း ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း အနည်းနှင့် အများ အထောက်အကူရမည် ဟု ဆိုလျှင်ပင် ဤဝတ္ထုကို ရေး ရကျိုး နပ်ပြီဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

မြသန်း

တဒေါက်ဒေါက်လျှောက်လာသော ဖိနပ်သံနှင့် အတူ တချင်ချင် မြည် လာသော သော့တွဲ သံများ ကို ကြားရလေသည်။

ကျွန်တော် သည် အလုံတိုက်အုတ်နံရံကိုမှီကာ နောက်ကျောဘက် အပေါက် သေးသေးကလေးမှ ကျလာသော နေရောင် ခြည်ကို ငေးကြည့်နေမိ လေသည်။ နေရောင် ခြည်သည် ရွှေမြားတံများ လို ကြည့်၍ လှပေသည်။ မြဲမြံစိမ်း နေသော သရက်ရွက်များ ကိုလည်း မြင်ရပေသည်။ သရက်ကင်းတို့၏ သင်းပျံ့ပျံ့ ရနံ့ကလေးများ လည်း ကျွန်တော် နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသလို ထင်မှတ်ရ သည်။ လေတိုးသော အခါ သစ်ရွက်တို့သည် တရှိရှိမြည် နေကြလေသည်။ ကျီးတို့ ကလည်း တအာအာ အော်မြည် နေကြသည်။

ကျွန်တော် သည် နံရံကိုအားပြု၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ခြေထောက် များ တွင် ခတ်ထားသော သံခြေကျင်းကြီးများ ကား လေးလံလှပေ၏ ။ ကျွန်တော် ခြေထောက်များ သည်လည်း သံခြေကျင်းများ အလယ်တွင် ကန်၍ ခတ်ထားသော သံစိုကြီးများ ကြောင့် ခွင်၍ နေကြပေပြီ။ အလုံတိုက်ထဲတွင် အနေကြာပြီမို့ ကျွန်တော် အသားများ သည် ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်ကာ ပွစိစိ ဖြစ်နေကြပေသည်။

တကယ်တော့ သည်အလုံတိုက်ထဲတွင် ကျွန်တော် နေခဲ့ရသည်မှာ လေးလတင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏ ။ တစ်လလုံးလုံး ပျော့ပြဲနေအောင် ကျိုထားသော ကော်ကိုသာ စားခဲ့ရ၏ ။ ပြင်ပလေကိုလည်း ရေချိုး ထွက်စဉ်သာ ရှူရှိုက်ရ၏ ။ နေရောင် ခြည်နှင့် ပြာလွင်သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကိုလည်း သည်အချိန်မှာ သာ မြင်ရ၏ ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ၁၀တွင် အမှော င်တိုက်ကြီးသာ ဖုံးအုပ် ယှက်သန်းနေပေသည်။

ကျွန်တော် ၁၀သည် သည်အမှော င်တိုက်က ဘယ်တော့မှ လွတ်ပါမည် နည်း။ ကျွန်တော် မေမေနှင့် ကျွန်တော် ချစ်သူ မခင်လှိုင်တို့သည် လူ့လောကကြီးမှ ကျွန်တော် တစ်ယောက် ပျောက်သွားပြီဟူ၍ များ အောက်မေ့နေကြပေပြီလား။

ကျွန်တော် သည် အုတ်နံရံကို အားပြု၍ ရပ်ကာ တံခါးဘက်သို့ လျှောက်

သွားပြီး သံတိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကျွန်တော် လက်များ သည်လည်း အား မရှိကြကတော့ပေ။ တစ်ဖက်ခန်း အလုံတိုက်ထဲမှ အကျဉ်းသမားမှာ တမံတလင်း ပေါ်တွင် ခွေ၍ အိပ်နေ၏ ။ သူ့ဆံပင်များ သည် ရှည်လျားကာ ကြပ်ခဲကြီး ဖြစ်နေ လေ၏ ။ လက်မောင်းများ သည် အရိုးစုကို အရေဖုံးထားရုံမျှသာ ရှိတော့သည်။ အသက်မှပင် ရှိပါလေစဟု တွေ့ထင်စရာပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် သည် အသေကောင်ကြီးလို တမံတလင်းပေါ်တွင် လဲနေ သော သူ့ကိုကြည့်ကာ ယောင်ရမ်း၍ အသက်ရှူလိုက်မိသည်။ မစင်နှင့် ကျင်ငယ် နံ့များ သည် ကျွန်တော် နှာခေါင်းထဲသို့ စူးစူးဝါးဝါး တိုးဝင်လာကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှူပြီးသား ဝင်သက်လေကို ယောင်ရမ်း၍ ချက်ခြင်းမူ တိထုတ်လိုက်မိပြန် သည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းထဲတွင် လည်း မူးနောက်ကာ ငြီးစီးစီးကြီး ဖြစ်နေလေ သည်။ ကျွန်တော် သည် နံရံကိုမှီ၍ အခန်းအတွင်း ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပြီး တမံတလင်းပေါ်တွင် ပစ်လွှဲလိုက်ကာ မျက်လုံးများ ကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးထဲတွင် မေမေ့ကို မြင်ယောင်လာသည်။ မေမေ၏ မျက်လုံးများ တွင် မျက်ရည်တွေ စိုရွှဲလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် အတွက်ဆိုလျှင် မေမေ၏ မျက်ရည်များ သည် ဘယ်တော့မှ ကုန်ခမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ထင်ပေ သည်။ ကျွန်တော် ကမူ မေမေ၏ မျက်ရည်တွေ ကို ခန်းခြောက်စေချင်ပါ၏ ။ မေမေ ပြုံး သည်ကို မြင်ချင်ပါ၏ ။ သည်အမှောင့်ရိပ်က လွတ်ကာ နေရောင် ခြည်နှင့် ပန်းပွင့်များ ကို တွေ့ ချင်ပါ၏ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် သည် အသက်ထက်ပိုင်းကျိုး အောင် သည်အမှောင့်ရိပ်ထဲမှာ ပင် နေရပေဦးမည် ။

ကျွန်တော် သည် မွေးကတည်းက သည်နေ့အထိ မေမေ့ကို မျက်ရည်မိုး တဖြူ င်ဖြိုင်သွန်းစေခဲ့၏ ။ မေမေ၏ မျက်ရည်မိုးသည် ဘယ်တော့မှ တိတ်ပါမည် နည်း။